

A photograph of a weathered wooden bench in a forest. The bench is made of dark, aged wood and is positioned in the foreground, slightly to the right. It is situated next to a large, dark tree trunk. The background is a soft-focus forest scene with warm, golden light filtering through the trees, suggesting a sunset or sunrise. The ground is covered in dark, damp earth and fallen leaves.

Waar de reis begon

Patrick Chattelin

***”Niet alles wat gesloten is, wacht op een sleutel.
Sommige dingen wachten tot jij er bent.”***

VOORWOORD

Dit boek begon niet als een verhaal. Het begon als een vraag.

Een vraag die zich niet liet formuleren in één zin, maar die zich langzaam aandienende in momenten van stilte, twijfel en verwondering.

Tijdens wandelingen, gesprekken die bleven hangen, en periodes waarin het leven ogenschijnlijk doorging terwijl er vanbinnen iets verschoof.

De reis van Yannick is ontstaan vanuit een persoonlijke innerlijke reis van de schrijver. Niet als verslag, maar als vertaling.

Veel van wat je leest is niet letterlijk gebeurd, en toch is het waar. De ontmoetingen, de plekken, de symbolen — ze zijn gekozen omdat ze iets zichtbaar maken wat vaak onzichtbaar blijft: het moment waarop iemand begint te luisteren naar wat al die tijd aanwezig was.

In een tijd waarin we leven met snelheid, prikkels en duidelijke antwoorden, is dit boek een pleidooi voor het niet-weten. Voor het durven vertragen.

Voor het idee dat betekenis zich niet altijd laat afdwingen, maar zich toont wanneer je bereid bent te kijken.

Bijzonder aan dit boek is ook de manier waarop het tot stand is gekomen. Het is geschreven in dialoog — tussen mens en technologie.

Kunstmatige intelligentie maakte het mogelijk om gedachten te ordenen, taal te verfijnen en beelden scherper te maken. Niet als vervanging van menselijke ervaring, maar als spiegel en instrument. Als een nieuwe vorm van samenwerken, waarin creativiteit niet verdwijnt, maar juist wordt uitgedaagd.

Dit boek is daarmee niet alleen een verhaal over een reis door landen, maar ook over een reis door tijd: een tijd waarin we opnieuw mogen bepalen wat mens-zijn betekent, wat luisteren is, en hoe verhalen ontstaan.

Als dit boek je uitnodigt om even stil te staan, om iets te herkennen zonder het meteen te willen begrijpen, of om met andere ogen naar je eigen route te kijken — dan heeft het gedaan wat het moest doen.

Lees het langzaam.

Laat ruimte tussen de zinnen.

En neem alleen mee wat voor jou klopt.

<i>Voorwoord</i>	3
<i>1. De sleutel</i>	8
<i>2. De map</i>	14
<i>3. Zomervakantie</i>	17
<i>4. Granada</i>	21
<i>5. Het atelier</i>	24
<i>6. Eva</i>	28
<i>7. De boekenwinkel</i>	32
<i>8. Loslaten</i>	35
<i>9. Mexico-Stad</i>	38
<i>10. De reiswinkel</i>	40
<i>11. Mateo</i>	44
<i>12. Het teken</i>	48
<i>13. De oversteek</i>	51
<i>14. Kyoto</i>	55
<i>15. De wandeling</i>	59
<i>16. De monnik</i>	63
<i>17. Wat overblijft</i>	68

<i>18. De terugweg</i>	72
<i>19. De terugweg</i>	75

1. DE SLEUTEL

Elke ochtend werd Yannick wakker voordat de wekker ging, alsof zijn lichaam al wist wat er zou komen en zich had neergelegd bij het ritme.

Yannick keek naar het plafond, luisterde naar de verre geluiden van de stad die ontwaakte, en dacht aan niets in het bijzonder.

Daarna stond hij op, zette koffie, trok kleren aan die hij de avond ervoor al had klaargelegd, en vertrok. Het was geen slecht leven. Maar het was ook niet het leven waarvan hij ooit had gedroomd.

Onderweg naar zijn werk liep hij altijd dezelfde route. Langs het water, over de brug, door een straat waar de gevels hun kleur hadden verloren door regen en tijd.

Soms dacht hij dat de stad hem kende, omdat ze hem nooit verraste. Alles bleef waar het was.

Die ochtend was anders, al wist hij dat toen nog niet. Hij was iets later vertrokken dan normaal en besloot een klein parkje te doorkruisen om tijd te winnen.

Het park lag verscholen tussen twee drukke wegen, een groene ademhaling in het midden van beton en haast. Yannick kwam er zelden.

Hij liep langs een rij oude platanen toen hij een oude man zag zitten.

De man zat op een bankje, rechtop, alsof hij wachtte. Zijn kleding was eenvoudig, maar schoon. Zijn haar was grijs, zijn gezicht vol met rimpels die niet leken te komen van zorgen, maar van aandacht. Voor hem lag een klein notitieboekje, open, alsof het elk moment kon worden ingevuld.

Yannick liep door, maar voelde plots een onverklaarbare aarzeling. Iets trok aan hem, zacht maar vastberaden, zoals een hand die je tegenhoudt zonder kracht te gebruiken.

“Je loopt alsof je ergens naartoe moet,” zei de man.

Yannick bleef staan. Hij keek om zich heen, om zeker te weten dat de woorden voor hem bedoeld waren.

“Dat moet ik ook,” antwoordde hij uiteindelijk.
“Net als iedereen.”

De man glimlachte. “Dat zeggen ze allemaal.”

Yannick zuchtte licht. Hij had geen tijd voor gesprekken met vreemden. Toch ging hij zitten, alsof hij geen andere keuze had.

“Waar moet je naartoe?” vroeg de man.

“Naar mijn werk.”

“En waar wil je naartoe?”

De vraag viel stil tussen hen in. Yannick voelde hoe iets in hem verschoof, alsof een deur zachtjes werd aangeraakt die lang gesloten was gebleven.

“Ik weet het niet,” zei hij eerlijk.

De man knikte, alsof hij precies dat antwoord had verwacht.

“Dat is meestal het begin.”

Ze zwegen. De wind bewoog door de bladeren boven hen, en voor een moment leek het alsof de wereld luisterde.

“Heb je als kind ooit een droom gehad die zo groot was dat hij je bang maakte?” vroeg de man.

Yannick dacht aan een jongen die hij ooit was geweest. Een jongen die kaarten tekende van landen waar hij nog nooit was geweest. Die geloofde dat de wereld vol tekens zat, speciaal voor hem achtergelaten.

“Ja,” zei hij zacht.

“En waar is die droom nu?”

Yannick haalde zijn schouders op.

“Verdwenen, denk ik.”

De man sloeg zijn notitieboekje dicht.

“Dromen verdwijnen niet,” zei hij. “Ze wachten.”

Yannick voelde een lichte weerstand. Dit gesprek ging te ver, te snel. En toch voelde het vertrouwd, alsof hij deze woorden al eens eerder had gehoord—misschien in een andere tijd, misschien in zichzelf.

“Waarom vertelt u mij dit?” vroeg hij.

De man keek hem aan met ogen die helder waren, bijna doorzichtig.

“Omdat jij klaar bent om te luisteren.”

Yannick lachte kort.

“U kent me niet eens.”

“Dat is niet nodig,” antwoordde de oude man.

“De Ziel van de Wereld herkent haar eigen roep.”

Bij die woorden voelde Yannick een rilling. Niet van kou, maar van herkenning.

De man stond op en haalde iets uit zijn jaszak: een kleine, oude sleutel, donker van kleur, gepolijst door gebruik. Hij legde hem in Yannicks hand.

“Bewaar deze,” zei hij. “Je zult weten wanneer je haar nodig hebt.”

“Wat opent ze?” vroeg Yannick.

“Niet alles wat gesloten is, is een deur,” antwoordde de man.

Voordat Yannick iets kon zeggen, liep de man weg, langzaam, maar zonder om te kijken. Binnen enkele seconden was hij verdwenen tussen de bomen, alsof het park hem had opgeslokt.

Yannick bleef zitten, de sleutel in zijn hand.

Die dag kwam hij te laat op zijn werk. En voor het eerst maakte het hem niets uit.

Want diep vanbinnen wist hij dat er iets was begonnen. En dat zijn leven, dat zo lang had stilgestaan, zich eindelijk weer herinnerde hoe het was om te bewegen.

2. DE MAP

Die volgende ochtend op weg naar zijn werk leek alles hetzelfde als altijd. De brug lag waar ze lag. Het water stroomde in dezelfde richting. Mensen haastten zich, verdiept in hun eigen ochtenden. En toch voelde Yannick zich alsof hij net iets naast de wereld liep, alsof hij een stap had gezet die niet zichtbaar was voor anderen.

Hij kwam te laat aan. Niet veel, maar genoeg om het te merken. Niemand zei er iets van. Dat verbaasde hem. Normaal zou hij zich daar ongemakkelijk bij voelen, zich verontschuldigen, de verloren minuten proberen in te halen. Nu haalde hij slechts zijn schouders op en ging zitten.

Zijn gedachten bleven teruggaan naar het park. Naar de manier waarop de oude man hem had aangekeken, niet vragend, niet oordelend, maar alsof hij iets herkende. Naar de stilte tussen de woorden. Naar het gevoel dat hij iets had gehoord wat al lang op hem wachtte.

Tijdens de lunch haalde Yannick de sleutel, die hij in zijn broekzak had gedaan, tevoorschijn. Hij liet haar op zijn handpalm rusten en bestudeerde haar

aandachtig. Ze had geen versiering, geen inscriptie. Alleen kleine krasjes en een doffe glans, alsof ze al veel had meegemaakt.

Hij vroeg zich af wie haar eerder had vastgehouden. En waarom zij nu bij hem was.

Die avond liep hij opnieuw langs het park, langzamer deze keer. Het bankje was leeg. De platanen ritselden zacht in de wind, onverschillig voor zijn verwachting. Hij bleef even staan, alsof hij hoopte dat de oude man weer zou verschijnen, maar er gebeurde niets.

Thuis zette hij geen muziek op. Hij zette ook de televisie niet aan. In plaats daarvan ruimde hij een la op die hij al jaren vermeed. Oude papieren, bonnetjes, dingen zonder bestemming. Achterin lag een map die hij niet meteen herkende.

Het karton was dun en licht verkleurd. Ze was dichtgebonden met een lint dat ooit blauw moest zijn geweest. Yannick herinnerde zich vaag hoe hij haar had gekregen, weken geleden al, van een vrouw die hij nauwelijks had gesproken. Ze had hem aangekeken alsof ze hem iets teruggaf wat hij was vergeten.

“Bewaar dit,” had ze gezegd. “Je zult het herkennen wanneer het tijd is.”

Hij legde de map op tafel, naast de sleutel. Hij maakte haar niet open. Nog niet.

Die nacht sliep Yannick onrustig. Hij droomde van wegen zonder borden en deuren zonder muren. Telkens wanneer hij dacht te begrijpen waar hij was, veranderde het landschap, alsof het hem uitnodigde om verder te kijken dan wat voor de hand lag.

Toen hij wakker werd, voelde hij zich niet uitgerust, maar helder.

De sleutel lag nog op tafel naast de map waar hij haar had neergelegd.

En ergens, diep vanbinnen, wist hij dat luisteren alleen niet genoeg zou zijn.

Er zou een moment komen waarop hij moest bewegen.

En dat moment kwam dichterbij.

3. ZOMERVAKANTIE

De dagen daarna verliepen zonder opvallende gebeurtenissen. En toch voelde Yannick dat ze niet hetzelfde waren als voorheen.

De tijd leek zich anders te gedragen, alsof hij niet langer alleen maar vooruitging, maar soms even bleef staan om te kijken of hij wel oplette.

De zomervakantie naderde. Het was te zien aan kleine dingen. Aan de gesprekken op kantoor die steeds vaker over vertrekken gingen. Aan agenda's waarin lege weken plots betekenis kregen. Aan het licht dat 's avonds langer bleef hangen, alsof het geen haast had om te verdwijnen.

“Ga jij nog weg deze zomer?” vroeg een collega terloops, terwijl ze samen koffie haalden.

Yannick dacht even na.

“Ik weet het nog niet,” zei hij.

Het was hetzelfde antwoord als altijd. Maar dit keer voelde het niet leeg. Het voelde open.

Thuis werd het stiller om hem heen. Hij zette minder vaak de televisie aan. Liet berichten soms onbeantwoord. Niet uit onverschilligheid, maar omdat hij merkte dat stilte iets in hem losmaakte wat hij niet langer wilde overstemmen.

De sleutel lag vaak op tafel. De map ernaast. Ze waren geen objecten meer, maar aanwezig. Hij pakte de sleutel soms op, woog haar in zijn hand, en legde haar weer neer zonder iets te verwachten.

Op een avond zat hij bij het open raam. Buiten klonk de stad gedempt. Ergens lachte iemand. Een tram reed voorbij. Het leven ging door, precies zoals het altijd deed.

Yannick keek naar de map. Zonder te denken maakte hij het lint los.

Binnenin zaten enkele vellen papier. Geen uitleg. Geen instructies. Alleen schetsen: lijnen die leken op routes, fragmenten van kaarten, namen van plaatsen die half vervaagd waren. En één woord, met de hand geschreven, alsof het was toegevoegd als een fluistering:

Granada.

Hij sloot de map weer. Zijn hart klopte iets sneller, maar niet van angst. Eerder van herkenning. Hij wist niet waarom die naam iets in hem raakte. Hij was er nooit geweest. Het was niet zijn verste reis. Maar het was ver genoeg om niet zomaar terug te keren als hij spijt kreeg.

Die nacht sliep hij onrustig. Niet door dromen, maar door gedachten die zich niet wilden laten ordenen. Wat hij achterliet. Wat hij zou vinden. Wat hij misschien niet zou vinden.

De volgende ochtend werd hij opnieuw wakker vóór de wekker.

Hij stond op, zette koffie, en opende zijn laptop.

De pagina met vliegtickets was sneller geopend dan hij had verwacht. Zijn vingers bewogen alsof ze al wisten waar ze naartoe moesten. Hij keek naar data. Naar tijden. Naar prijzen die weinig verschil maakten.

Toen hij op 'boeken' klikte, voelde hij geen opluchting. Ook geen paniek. Alleen rust.

Die avond stond de reis vast. Een vlucht naar Granada. Een begin dat zich niet aandrong, maar wel bleef.

Yannick sloot zijn laptop en ging bij het raam staan. De lucht kleurde langzaam donker. Hij voelde de sleutel in zijn zak, alsof ze had gewacht op dit moment.

De zomervakantie was nog niet begonnen. Maar zijn avontuur wel.

4. GRANADA

De warmte was het eerste wat Yannick voelde toen hij het vliegtuig uitstapte. Geen harde hitte, maar een omhullende zachtheid, alsof de lucht hem welkom heette zonder vragen te stellen.

Granada ademde anders dan thuis. Langzamer. Dieper. De stad leek zich niet op te dringen, maar ook niets voor hem te verbergen.

Hij nam een taxi naar een klein hotel aan de rand van het oude centrum, een gebouw met verweerde muren en houten luiken die al veel zomers hadden gezien.

Zijn kamer was eenvoudig. Een bed, een raam, een kleine tafel. Hij zette zijn backpack neer en bleef even staan, alsof hij wilde controleren of hij hier echt was.

Buiten klonk het zachte geroezemoes van stemmen, het geluid van servies, een verre gitaar die aarzelend een melodie vond.

Yannick ging op het bed zitten en ademde uit.

De reis had minder energie gekost dan hij had verwacht, maar zijn hoofd was vol. Vol indrukken, verwachtingen die hij zichzelf niet had opgelegd, vragen die geen antwoord wilden.

Na een korte rust liep hij de stad in. Zonder plan. Zonder route. Hij liet zijn voeten beslissen. De straten waren smal en onregelmatig, alsof ze ooit waren ontstaan uit toeval in plaats van ontwerp. Balkons hingen vol bloemen. De stenen onder zijn voeten droegen sporen van tijd, glad gelopen door generaties die hier vóór hem hadden gelopen.

Hij hoorde Spaans om zich heen, woorden die hij herkende zonder ze altijd te begrijpen. Ooit had hij een cursus gevolgd, tijdens zijn opleiding, meer uit nieuwsgierigheid dan noodzaak. Nu merkte hij dat de taal als een zachte herinnering terugkwam. Onvolledig, maar genoeg om zich niet verloren te voelen.

Op een klein plein bleef hij staan. Een fontein kabbelde rustig. Mensen zaten op terrassen, praatten, lachten, keken niet op of om. Yannick ging aan een tafeltje zitten en bestelde iets te drinken, zoekend naar de juiste woorden, en glimlachte toen hij begrepen werd.

Terwijl de avond viel, voelde hij iets in zichzelf verschuiven. Geen groot inzicht. Geen openbaring. Alleen een lichte verwondering over het feit dat hij hier zat, in een stad die hij niet kende, en zich toch niet vreemd voelde.

Hij dacht aan de oude man. Aan de sleutel. Aan de map die nu veilig in zijn backpack zat. Het voelde niet alsof hij op zoek was naar iets specifiek. Eerder alsof hij beschikbaar was geworden.

Toen hij later terugliep naar het hotel, brandden de lantaarns zacht. De stad leek te fluisteren, niet in woorden, maar in aanwezigheid. Yannick keek omhoog naar een stukje hemel tussen de gebouwen en glimlachte.

Hij was aangekomen. Niet alleen in Granada. Maar ook ergens anders, waar hij nog geen naam voor had.

5. HET ATELIER

De volgende ochtend werd Yannick wakker van licht dat zich langzaam over de muur verplaatste.

Het raam stond op een kier. De stad was al wakker, maar nog niet luid. Hij bleef even liggen en luisterde, alsof hij wilde weten hoe Granada klonk voordat hij haar betrad.

Na een eenvoudig ontbijt liep hij zonder plan de wijk in. De straten waren hier smaller, ouder ook. De huizen leunden tegen elkaar aan, alsof ze steun zochten. Op sommige plekken hing de geur van natte aarde en iets warms dat hij niet direct kon thuisbrengen.

Hij volgde de geur tot hij voor een kleine open ruimte stond. Een atelier. De deur stond open. Binnen zat een man achter een draaischijf.

De man werkte in stilte. Zijn handen bewogen langzaam, maar zeker. Klei draaide onder zijn vingers en nam zonder protest een vorm aan.

Yannick bleef staan, niet zeker of hij welkom was, maar ook niet geneigd om weg te gaan.

De man keek niet op. Pas toen de schaal af was, hief hij zijn hoofd. Zijn gezicht was gebruind door de zon, zijn ogen donker en rustig. Er lag klei op zijn handen, op zijn armen, zelfs een spoor op zijn wang, alsof hij zichzelf was vergeten tijdens het werk.

“Je kijkt alsof je iets zoekt,” zei hij.

Yannick aarzelde, zocht naar woorden. Zijn Spaans was roestig, herinneringen aan een cursus van jaren geleden, maar genoeg om zich verstaanbaar te maken.

“Ik kijk,” zei hij uiteindelijk, langzaam. “Meer niet.”

De man knikte, alsof hij de moeite achter de woorden begreep.

“Dat is een goede manier om te beginnen.”

Yannick liep het atelier binnen. Overal stonden voorwerpen: kommen, vazen, schalen. Geen twee waren hetzelfde. Sommige waren duidelijk oud, andere nog ruw, alsof ze wachtten op hun volgende fase.

“Maakt u dit allemaal zelf?” vroeg Yannick, zorgvuldig formulerend.

“De klei doet het meeste,” antwoordde de man. “Ik luister vooral.”

Yannick glimlachte. Hij voelde dat zijn woorden eenvoudiger werden, alsof de taal minder belangrijk was dan de aandacht.

Hij pakte een kleine schaal op. Ze was eenvoudig, maar lag perfect in zijn handen.

“Hoe weet u wanneer iets af is?”

De man keek hem aan, rustig, zonder haast.

“Wanneer ik stop met corrigeren,” zei hij. “Wanneer ik het toelaat te zijn wat het is.”

Yannick dacht aan zijn eigen leven. Aan hoe vaak hij probeerde bij te sturen, vast te houden, te verbeteren wat misschien al voldoende was.

“Ik neem deze,” zei hij.

De man knikte en pakte haar zorgvuldig in. Yannick betaalde zonder afdingen, alsof hij wist dat de prijs niet alleen in geld zat.

Toen hij weer buiten stond, voelde de schaal zwaarder dan hij had verwacht. Niet door haar gewicht, maar door wat ze vertegenwoordigde.

Die avond, terug in het kleine hotel, zette Yannick de schaal op het tafeltje bij het raam. Het licht was zacht, de stad klonk gedempt. Hij haalde een notitieboekje tevoorschijn en begon te schrijven. Niet netjes. Niet volledig. Maar eerlijk.

Over handen die luisteren.
Over vormen die tijd nodig hebben.
Over stoppen met corrigeren.

Toen hij het boekje sloot, voelde hij geen behoefte om meer te begrijpen.
Het was genoeg dat hij had vastgelegd wat hij had herkend.

6. EVA

De volgende dag begon zonder plannen. Yannick had gemerkt dat hij daar steeds minder moeite mee had. Hij liet het hotel achter zich en liep richting het centrum, waar de stad zich langzaam opende en de straten breder werden.

Het was laat in de ochtend toen hij een klein plein bereikte. Rondom zaten mensen op terrassen, met koffie, glazen water en gesprekken die nergens naartoe hoefden.

Yannick koos een tafel in de schaduw en ging zitten. Hij bestelde iets te drinken, opnieuw zoekend naar woorden, opnieuw geholpen door geduld.

Terwijl hij wachtte, haalde hij zijn notitieboekje tevoorschijn en bladerde door wat hij de avond ervoor had geschreven. De zinnen waren onaf. Sommige bestonden uit één woord. Toch voelde het alsof ze precies waren wat ze moesten zijn.

“Ben jij ook Nederlands?” De stem kwam van de tafel naast hem.

Yannick keek op. De vrouw die hem aankeek was ongeveer zijn leeftijd. Ze had haar zonnebril op haar

hoofd geschoven en glimlachte alsof ze een vermoeden wilde bevestigen.

“Ja,” zei hij verrast. “Hoe zie je dat?”

Ze lachte zacht. “Aan hoe je kijkt.”

Hij glimlachte terug. “Ik ben Yannick.”

“Eva,” zei ze. “Ik hoorde je net Spaans spreken. Of proberen.”

“Roestig,” gaf hij toe. “Heel roestig.”

“Dat is vaak genoeg,” zei ze. “De rest doet de intentie.”

Ze praatten gemakkelijk, zonder haast. Over de stad. Over reizen. Over hoe vreemd het was dat sommige plekken meteen iets losmaakten, terwijl andere je koud lieten, hoe mooi ze ook waren.

“Ben je hier lang?” vroeg Yannick.

“Een tijdje,” zei Eva. “Maar mijn reis begon niet hier.”

Hij keek haar aan, geïnteresseerd.

“In Mexico,” vervolgde ze. “Ik bleef er langer dan gepland. De Azteken, de tempels... Het voelde alsof die plekken niet alleen iets vertelden over het verleden, maar ook over wat mensen vergeten zijn.”

Yannick luisterde aandachtig. Haar woorden raakten iets in hem, zonder dat hij precies wist waarom. Misschien omdat hij herkende wat ze bedoelde. Dat sommige ontmoetingen niet bedoeld zijn om informatie te geven, maar richting.

“Wat heb je daar geleerd?” vroeg hij.

Eva dacht even na.

“Dat zoeken niet altijd betekent dat je iets mist,” zei ze.

Ze zwegen even. Het water van de fontein bleef onverstoordbaar zijn ritme volgen.

Yannick voelde de sleutel in zijn zak. Hij wist niet waarom hij eraan dacht, maar hij deed het wel. Alsof het gesprek iets had aangeraakt wat al klaar lag.

Toen ze afscheid namen, was er niets afgesproken. Geen plannen. Geen beloftes. Alleen een glimlach en

het gevoel dat hij iets had meegenomen wat niet in zijn tas paste.

Later die middag schreef hij in zijn notitieboekje:

Sommige mensen openen geen deuren.

Ze laten je zien dat je ze zelf al bij je draagt.

Hij sloot het boekje en keek omhoog naar de lucht boven het plein. De reis had nog geen vorm aangenomen.

Maar hij begon haar richting te voelen.

7. DE BOEKENWINKEL

De dagen daarna bleef Yannick in Granada. Hij liep veel. Zonder doel, maar niet zonder aandacht. Soms dacht hij aan Eva, soms aan de pottenbakker, soms aan niets in het bijzonder.

Op een middag, toen de zon hoog stond en de stad trager leek te ademen, belandde hij in een boekwinkel. Het was er koel en stil. De lucht rook naar papier en stof, naar tijd die bewaard werd.

Yannick liet zijn vingers langs de ruggen van de boeken glijden. Hij zocht niets specifiek. Dat had hij inmiddels geleerd.

Een dun boekje viel op. Het lag niet recht in het rek, alsof het haast had gehad om gezien te worden. De titel was in het Spaans, maar eenvoudig genoeg om te begrijpen. Het ging over oude beschavingen. Over volkeren die leefden volgens tekens, dromen en cycli.

Hij sloeg het open. Een afbeelding van een tempel vulde de pagina. Onder de afbeelding stond een korte tekst. Yannick las langzaam, woord voor

woord. Zijn Spaans was nog steeds niet vloeiend, maar dit begreep hij.

De Azteken geloofden dat de wereld voortdurend opnieuw werd geschapen. Dat elke mens een taak had binnen dat grotere geheel. En dat niets toevallig was.

Yannick sloot het boek. Hij dacht aan Eva. Aan haar verhalen. Aan hoe ze had gesproken over Mexico alsof het niet alleen een plek was, maar een herinnering die nog leefde.

Hij kocht het boekje zonder verder te bladeren.

Buiten bleef hij even staan. Het plein was druk, maar hij voelde zich er vreemd genoeg alleen. Niet eenzaam, maar losgemaakt. Alsof iets hem zachtjes had aangetikt.

Die avond haalde hij de map tevoorschijn. Hij bladerde langzaam door de schetsen. De lijnen, die hij eerder als abstract had gezien, leken nu minder willekeurig. Eén vorm deed hem denken aan een trap. Een andere aan een zon.

Hij pakte zijn notitieboekje.

Tekens herhalen zich, schreef hij.
Niet om te overtuigen, maar om te herinneren.

Hij wist niet wat hij met dat besef moest doen. Nog niet. Maar hij voelde dat hij het niet langer kon negeren.

De sleutel voelde zwaar in zijn zak. Niet als last, maar als belofte.

Die nacht droomde hij van een plein dat hij niet kende. Van stenen die warm waren, zelfs in de schaduw. Van stemmen in een taal die hij niet sprak, maar wel begreep.

Toen hij wakker werd, was het eerste wat hij dacht geen angst. Het was nieuwsgierigheid.

8. LOSLATEN

Yannick merkte dat hij Granada anders begon te bekijken. Niet alsof hij haar wilde vasthouden, maar alsof hij haar langzaam leerde loslaten. De stad had gedaan wat ze moest doen. Ze had niets beloofd en toch veel gegeven.

Hij liep nog één keer door de wijk waar het atelier lag. De deur stond gesloten. Dat verbaasde hem niet. Sommige ontmoetingen herhalen zich niet. Ze bestaan precies lang genoeg.

Op het plein zag hij Eva niet. Ook dat voelde juist. Hij begreep dat hun gesprek niet bedoeld was om voortgezet te worden, maar om iets in beweging te zetten. Zoals een steen die in het water wordt gegooid en daarna verdwijnt, terwijl de kringen blijven.

Terug in het hotel pakte hij zijn spullen in. Langzaam. Aandachtig. De schaal van de pottenbakker wikkelde hij in een trui en legde hij bovenin zijn backpack. De map schoof hij tussen de rest van zijn kleren en de sleutel stopte hij in zijn broekzak, zoals altijd.

Later die dag liep hij naar het station. Niet om te vertrekken, maar om te kijken. Treinen kwamen en gingen. Mensen namen afscheid, of juist niet. Yannick stond stil en voelde hoe zijn eigen beweging zich nog vormde.

Die avond, terug in zijn kamer, opende hij zijn laptop. De kamer was stil, op het zachte geluid van de stad na. Hij zocht niet meteen. Hij keek eerst uit het raam, naar de lichten die aangingen, één voor één. Toen typte hij een bestemming.

Mexico.

Het woord stond er eenvoudig. Zonder uitleg. Zonder belofte.

Hij klikte verder. Data. Vluchten. Overstappen. Het voelde groter dan Granada. Verder weg. Buiten alles wat vertrouwd was. En juist daarom kloppend.

Zijn hand bleef even boven de muis hangen. Hij dacht aan de oude man. Aan hoe hij had gezegd dat niet alles wat gesloten is, een deur is. Misschien was deze reis geen deur, maar een stap.

Yannick boekte het ticket. Er was geen opluchting.
Geen spanning. Alleen een rustige zekerheid die hij
niet kon verklaren.

Toen hij het licht uitdeed, voelde hij iets wat hij lang
niet had gevoeld.

Vertrouwen.

9. MEXICO-STAD

De reis was lang. Langer dan Yannick gewend was. Niet alleen in afstand, maar ook in gevoel en terwijl het vliegtuig de nacht doorkruiste, merkte hij hoe Europa langzaam van hem losraakte.

Toen hij aankwam, was het ochtend. Mexico-Stad ontvouwde zich niet in één beeld, maar in lagen. Geluiden die door elkaar liepen. Geuren die hij niet kende, maar die toch vertrouwd aanvoelden. De lucht was dunner, scherper, alsof hij iets dieper moest ademen om hier aanwezig te zijn.

In de taxi keek hij zwijgend naar buiten. Gebouwen wisselden elkaar af zonder duidelijke logica. Oude muren stonden naast nieuwe torens. Straatverkopers, kleurige gevels, verkeer dat leek te bewegen volgens regels die alleen hier bestonden.

De stad voelde levend. Niet vriendelijk of vijandig, maar onverschillig op een manier die eerlijk was.

Zijn hotel lag aan een drukke straat. Zodra hij zijn backpack had neergezet, bleef hij even staan. Hij had geen haast om naar buiten te gaan. Eerst wilde hij begrijpen waar hij was aangekomen.

Later liep hij de stad in. Het geluid was overal. Stemmen, muziek, auto's, voetstappen. Toch voelde hij zich niet overweldigd. Er zat een ritme in, een cadans die hij begon te herkennen zonder haar te kennen.

Op een plein zag hij kinderen spelen, vrouwen praten, mannen zitten zonder iets te doen. Het leven gebeurde tegelijk in alle richtingen.

Yannick ging op een bankje zitten en haalde zijn notitieboekje tevoorschijn.

Deze stad vraagt niet om begrip, schreef hij.
Ze vraagt om aanwezigheid.

Hij voelde de sleutel in zijn zak. Hier voelde ze anders. Zwaarder misschien. Of juist actiever, alsof ze wist dat hij verder was gegaan dan gepland.

Die avond, toen de zon onderging en de stad zich opnieuw uitvond in schaduwen en licht, begreep Yannick dat dit geen voortzetting was van zijn reis.

Dit was een nieuw hoofdstuk. En hij had geen idee wat hem te wachten stond.

10. DE REISWINKEL

Yannick werd wakker van geluiden die hij nog niet kende. Hij bleef nog even liggen, luisterend. Een stem in de verte. Een deur die werd geopend en weer gesloten. Voetstappen op straat. Alles leek onderdeel van één groot, onzichtbaar gesprek waar hij langzaam toegang toe kreeg.

Na het ontbijt liep hij zonder vast plan naar buiten. Hij had geen route uitgestippeld, geen lijstje. Alleen een vaag gevoel dat hij moest volgen wat zich aandiende.

De sleutel zat zoals altijd in zijn broekzak. Hij voelde haar niet bewust, maar wist dat ze er was, zoals je weet dat je hart klopt zonder het te controleren.

In een smalle straat, net buiten de drukte, viel zijn oog op een kleine reiswinkel. Het uithangbord was verweerd, de letters deels vervaagd door zon en tijd.

In de etalage stonden kaarten uitgestald, vergeelde wereldatlassen, oude koffers en foto's van landschappen die niet probeerden te overtuigen, maar herinnerden.

Yannick bleef staan. Niet omdat hij iets nodig had, maar omdat hij voelde dat hij hier even moest zijn.

Binnen rook het naar papier en wierook. De ruimte was klein, maar vol. Geen strakke folders of aanbiedingen, maar kaarten met vouwlijnen, notities in de kantlijn, routes die leken te zijn gelopen in plaats van bedacht.

Achter een houten balie zat een man van middelbare leeftijd, met een rustige blik en een houding alsof tijd hier anders werkte.

Zijn haar was donker, met grijze strepen bij de slapen. Zijn ogen leken meer te zien dan alleen wat zich voor hem afspeelde.

“Je zoekt iets,” zei de man, zonder op te kijken.

Yannick glimlachte ongemakkelijk. “Misschien,” antwoordde hij. “Ik weet alleen niet wat.”

De man knikte, alsof dat antwoord voldoende was.

“Dat zijn de besten,” zei hij.

“Mensen die niet weten wat ze zoeken, maar wel bereid zijn het te vinden.”

Ze raakten in gesprek. Over de stad. Over reizen.
Over plekken die iets in je wakker maken zonder uit
te leggen waarom. De man sprak rustig,
bedachtzaam.

Zijn Spaans was helder, met een zachte melodie erin
die Yannick niet goed kon plaatsen.

“Ik begeleid soms mensen,” zei hij uiteindelijk.

“Niet als gids in de gebruikelijke zin. Meer als
iemand die meeloopt. Luistert. Vragen stelt.”

Yannick voelde een lichte aarzeling, gevolgd door
herkenning.

“Wat voor mensen?” vroeg hij.

“Degenen die zijn aangekomen, maar nog niet weten
waar,” antwoordde de man.

Er viel een stilte. Geen ongemakkelijke, maar een
waarin iets kon ontstaan.

“Ik blijf hier nog even,” zei Yannick langzaam.
“Misschien kan samen lopen helpen.”

De man glimlachte. “Dan beginnen we morgen.”

Buiten voelde de stad anders. Minder massief. Alsof er een dunne laag was weggenomen tussen hem en alles om hem heen.

Die avond schreef Yannick in zijn notitieboekje, zorgvuldiger dan anders.

Misschien gaat deze reis niet over begrijpen, schreef hij. Misschien gaat ze over leren kijken zonder direct te willen weten.

Hij sloot het boekje en legde het naast zijn bed. De sleutel lag ernaast.

Voor het eerst vroeg hij zich niet af wat ze opende. Alleen of hij bereid was haar te gebruiken.

11. MATEO

De straten waren nog koel van de nacht, de stenen donkerder van kleur, alsof ze zich hun eigen verleden herinnerden.

Yannick liep naast de man uit de reiskinkel, die zich had voorgesteld als Mateo. Geen achternaam, geen uitleg. Alsof namen hier niet bedoeld waren om vast te houden.

Ze spraken weinig. Mateo liep met een vanzelfsprekende rust, niet traag, niet haastig. Yannick merkte dat hij zijn pas onbewust aanpaste. Zijn ademhaling ook.

De stad maakte langzaam plaats voor een pad dat omhoog leidde. Olijfbomen stonden verspreid langs de helling, hun bladeren zilverachtig in het ochtendlicht. De lucht rook naar aarde en iets bitters dat Yannick niet kon thuisbrengen.

“Waarom loop je eigenlijk?” vroeg Mateo na een tijd, zonder om te kijken.

Yannick dacht na. “Omdat ik hier ben,” zei hij uiteindelijk.

Mateo knikte. “Dat is vaak het eerste antwoord. Maar zelden het ware.”

Ze liepen verder. De stilte begon niet langer leeg te voelen. Ze kreeg gewicht.

In die stilte merkte Yannick hoe zijn gedachten minder hard spraken. Oude beelden kwamen voorbij zonder dat hij ze tegenhield: zijn werk, zijn appartement, de routine die hij zo zorgvuldig had opgebouwd. Veilig. Begrijpelijk. En toch... leeg op een manier die hij lang had genegeerd.

“Je draagt iets,” zei Mateo plots. “Niet in je handen.”

Yannick legde automatisch zijn hand op zijn broekzak en voelde de sleutel. Hij haalde haar tevoorschijn, aarzelend, alsof hij een geheim onthulde dat nog niet helemaal van hem was.

Mateo bleef staan en keek ernaar. Niet nieuwsgierig. Eerder herkenning.

“Heb je haar gekregen,” zei hij zacht, “of gevonden?”

“Gekregen,” antwoordde Yannick. “Van een oude man. In een park. In Nederland.”

Mateo glimlachte nauwelijks zichtbaar.

“Dan ben je al langer onderweg dan je denkt.”

Ze gingen zitten op een lage stenen rand. Onder hen lag de stad, nog half slapend, half ontwakend.

Yannick voelde iets verschuiven. Niet dramatisch. Subtieler. Alsof hij een waarheid aanraakte die hij altijd had vermeden omdat ze geen duidelijke vorm had.

“Ik weet niet wat ik ermee moet,” zei hij. “Met de sleutel. Met deze reis. Met mezelf, misschien.”

Mateo keek hem aan. Zijn blik was rustig, maar onontkoombaar.

“Dat is geen probleem,” zei hij. “Dat is een uitnodiging.”

Yannick dacht aan de map van de vrouw, veilig opgeborgen in zijn backpack. Aan de woorden die hij nog niet helemaal had durven lezen. Aan hoe hij steeds had bewogen, maar zelden echt had stilgestaan.

“Wat als ik niets vind?” vroeg hij.

“Dan heb je eindelijk gekeken,” antwoordde Mateo.

Ze zaten daar nog een tijd. Zonder antwoorden.
Zonder plan. En voor het eerst voelde dat niet als
falen.

Die avond schreef Yannick weer in zijn notitieboekje.
Zijn handschrift was rustiger dan anders.

Ik dacht altijd dat beweging betekende dat je
vooruitging, schreef hij.
Maar misschien is stilstaan de plek waar alles
eindelijk kan bijbenen.

Hij sloot het boekje en keek naar de sleutel. Ze
glansde zacht in het lamplicht. Niet als een belofte.
Maar als een vraag.

12. HET TEKEN

De middagzon van Mexico-Stad liet de pleinen gloeien. Yannick zat op een terras, zijn handen om een kop hete koffie geklemd, terwijl hij naar de mensen om zich heen keek.

Het geroezemoes, de voetstappen, de geur van vers gebakken tortillachips, de warmte die van de stenen opstak — alles voelde nieuw en vertraagd tegelijk.

Hij had zijn notitieboekje voor zich liggen, open, maar schreef niet. Zijn gedachten zwermde rond, zacht en onrustig. De sleutel in zijn broekzak, zoals altijd, zwaar van betekenis die hij nog niet volledig begreep.

Plotseling verschenen naast hem een gezin. Een man, een vrouw en een meisje van ongeveer drie jaar, met prachtige donkere ogen en zwarte haren.

Hun aanwezigheid leek op te gaan in de stad, maar toch stond er iets aparts in hun houding, iets rustig, als een ritme dat niet te vangen was. Op de buggy van het meisje was een witte vlag afgebeeld met daarin een rode zon. Yannick herkende het direct: Japan.

Het kleine meisje glimlachte naar hem, lief en verlegen, en Yannick glimlachte terug. De vrouw keek hem even aan, alsof ze zijn blik voelde voordat ze wegkeek naar de menukaart. Het was een vluchtige ontmoeting, en toch voelde hij een onverwachte verbondenheid.

Alsof de stad even hun ontmoetingsplek was, zorgvuldig gekozen door iets dat groter was dan de straten en gebouwen.

Het gesprek van het gezin was zacht, in een taal die hij niet sprak, maar hij voelde het ritme. De woorden vlogen langs hem, niet storend, maar bijna als muziek. Yannick keek naar zijn notitieboekje, dacht aan de kaarten en lijnen van de map van de vrouw, aan de sleutel in zijn zak, en beseftte dat hij iets had gezien zonder het te begrijpen.

Die avond, terug in zijn hotelkamer, keek hij uit het raam naar de lichtvlekken op de straten beneden. De beelden van het gezin bleven hem bij, alsof ze een spoor hadden achtergelaten in zijn geheugen. Hij pakte zijn notitieboekje en schreef:

Sommige ontmoetingen zijn meer dan toeval.
Ze wijzen je een weg die je nog niet kent.

Even staarde hij naar de sleutel. Toen glimlachte hij. Het was niet langer een gedachte, maar een gevoel, diep en rustig.

Hij pakte zijn laptop, opende de wereldkaart en zocht naar het land van het gezin. Japan.

Het land dat hij altijd van ver had gekend, maar nooit had durven bezoeken. Die nacht wist Yannick het zeker: zijn reis zou hem verder brengen dan hij ooit had gedacht.

Japan. Het was het volgende hoofdstuk.

13. DE OVERSTEEK

De ochtend was koel, met een zachte wind die door de straten van Mexico-Stad waaide.

Yannick liep langzaam naar het vliegveld, zijn backpack met de map erin stevig op zijn rug.

De sleutel zat nog altijd in zijn broekzak, een stille herinnering aan alles wat hij had geleerd en alles wat nog moest komen.

Hij keek om zich heen. De stad was al in beweging: verkopers die hun kramen klaarmaakten, kinderen die renden en schreeuwden, auto's die zich een weg baanden tussen de chaos. Het voelde vertrouwd en vreemd tegelijk. Vertrauwd omdat hij er de afgelopen dagen had geleefd, vreemd omdat hij wist dat hij dit vertrouwde achter zich zou laten.

Op het vliegveld voelde hij een lichte spanning. Niet van angst, maar van verwachting. Alles wat hij kende, bleef achter. Alles wat hij nog niet kende, lag voor hem open.

Hij dacht aan het gezin op het terras, aan hun zachte aanwezigheid die iets had aangeraakt wat hij nog

niet eerder had gevoeld. Het was geen toeval geweest. Het was een teken.

Toen het vliegtuig de startbaan verliet en opsteeg, keek Yannick uit het raampje. De stad werd kleiner, de straten dunner, de geluiden gedempt tot een onmerkbaar geruis.

Onder hem lagen de huizen en pleinen als een puzzel, perfect en toch nooit helemaal te begrijpen.

Hij sloot zijn ogen en voelde de beweging van de lucht, het zachte schudden van de stoelen, het ritme van de motoren. Alles leek stil, alsof de wereld hem even alleen liet met zijn gedachten en zijn hartslag.

Hij haalde zijn notitieboekje tevoorschijn en schreef zonder te overdenken:

Ik verlaat niet alleen een plek.

Ik volg iets dat zich niet laat zien, maar dat ik kan voelen.

Toen hij het boekje dichtklapte, voelde hij een lichte glimlach opkomen. Niet omdat hij wist wat hem te wachten stond, maar omdat hij wist dat hij er klaar voor was.

Het onbekende was geen bedreiging, maar een uitnodiging.

Het vliegtuig boog naar het oosten. De uren die volgden waren een mengeling van stilte en observatie.

Yannick keek naar de wolken, een rivier die hij van boven kon zien, bergen die zich als schaduwen aftekenden. Alles voelde groter dan hemzelf, en tegelijkertijd voelde hij zich licht, los van gewoontes en verwachtingen.

Toen de eerste contouren van Japan zichtbaar werden onder hem, voelde hij iets wat hij nog nooit eerder had gevoeld. Geen angst, geen twijfel. Alleen een diepe aanwezigheid, een verwondering die hem volledig vulde.

Dit was een plek die hij niet alleen met zijn ogen zou ontdekken, maar met alles wat hij had geleerd en alles wat hij nog zou leren.

Hij haalde de sleutel uit zijn broekzak en hield haar even omhoog tegen het licht van de cabine. Het voelde alsof ze glimlachte, alsof ze zei: Hier begint het echt.

Yannick leunde achterover, ademde diep in en glimlachte. Hij was aangekomen, maar eigenlijk pas net begonnen.

14. KYOTO

De lucht in Japan voelde anders. Lichter misschien, of helderder. Alsof elke ademhaling bewuster werd genomen. Yannick merkte het al toen hij het vliegveld verliet. De bewegingen om hem heen waren rustig, bijna ceremonieel. Mensen liepen niet gehaast, maar doelgericht. Niemand leek te haasten. Niemand leek te zoeken.

Hij nam de trein naar Kyoto. Buiten het raam schoven landschappen voorbij die hij alleen kende uit beelden: rijstvelden als spiegels, lage huizen, bergen die zich op de achtergrond ophielden alsof ze wisten dat ze niet hoefden te imponeren.

De trein gleed het station binnen alsof hij geen aankomst wilde aankondigen. Yannick stapte uit en bleef even staan. Niet om te oriënteren, maar om te voelen.

De lucht was helder, met een zachte koelte die hem deed vergeten hoe lang hij had gereisd. Mensen bewogen om hem heen met een kalmte die geen ruimte liet voor haast.

Hij liep door de stad met zijn backpack weer stevig op zijn rug, langs smalle straten waar hout en steen elkaar afwisselden, waar lantaarns al hingen alsof ze wisten dat de avond zou komen.

Kyoto voelde oud, maar niet vermoeid. Zijn hotel lag verscholen in een zijstraat, bijna onzichtbaar. Een lage gevel, een houten deur, een klein bordje met een naam die hij niet kon lezen.

Hij schoof de deur open en hoorde het zachte geluid van een bel.

Binnen was het warm. De ruimte was eenvoudig ingericht: een lage balie, een paar stoelen, een vaas met één enkele tak.

Achter de balie stond een vrouw van middelbare leeftijd. Slank, een knot in haar haar. Haar blik was scherp, maar vriendelijk.

“Welkom,” zei ze, in rustig Engels. “U bent ver gereisd.”

Yannick knikte. “Dat klopt.”

De vrouw glimlachte nauwelijks, alsof ze wist dat woorden hier zuinig gebruikt moesten worden.

Ze nam het paspoort aan, bekeek het zorgvuldig en legde het weer neer.

“Veel mensen komen hier om te zien,” zei ze.

“Weinigen om te blijven kijken.”

Yannick wist niet waarom die woorden hem raakten. Misschien omdat hij zelf het verschil nog niet kende. D

e vrouw schoof de sleutel van de kamer naar hem toe. Yannick keek ernaar en voelde tegelijk de andere sleutel in zijn broekzak. Hij raakte die even aan, onbewust.

De vrouw had het gezien. “U draagt iets dat ouder is dan dit gebouw,” zei ze zacht.

Yannick keek op. “Hoe weet u dat?”

De vrouw haalde haar schouders op.

“Sommige mensen bewegen anders. Alsof ze luisteren terwijl ze lopen.”

Yannick voelde een lichte glimlach. Geen opluchting, maar herkenning.

Zijn kamer was klein. Een tatami-mat, een laag bed, een schuifdeur die uitkeek op een binnenplaats met mos en een stenen lantaarn. Hij zette zijn backpack neer en ging zitten. De stilte was diep, maar niet leeg.

Die avond zat hij op de rand van zijn bed en haalde zijn notitieboekje tevoorschijn. Hij schreef langzaam, bedachtzaam.

Elke plek vraagt iets anders van je.
Kyoto vraagt dat je niets toevoegt.

Hij sloot het boekje en haalde de sleutel uit zijn zak. Hij legde haar naast zich neer en keek ernaar alsof hij haar voor het eerst echt zag.

De reis had hem hier gebracht. Niet om te begrijpen. Maar om te leren blijven.

En dat, voelde hij, zou het moeilijkste zijn.

15. DE WANDELING

Yannick werd wakker voordat hij wist hoe laat het was. Niet door geluid, maar door licht. Het viel zacht door het papieren raam, diffuus en geduldig, alsof de ochtend hem niet wilde overvallen.

Hij bleef even liggen, luisterde naar zijn eigen ademhaling en merkte hoe stil het was. Geen verkeer, geen stemmen. Alleen een verre vogel, ergens.

Hij stond op en schoof de deur open naar de binnenplaats. Het mos glansde van de dauw. De stenen lagen er niet toevallig, maar ook niet bedacht. Alles leek te zijn geplaatst met aandacht, en daarna met rust gelaten.

In de kleine eetruimte zat de eigenaresse van het hotel al aan een lage tafel. Ze schonk thee in, langzaam, met beide handen.

“Je bent vroeg,” zei ze, zonder op te kijken.

“Ik werd wakker,” antwoordde Yannick.

De vrouw knikte. “Dat is meestal voldoende reden.”

Ze dronken zwijgend. Yannick voelde hoe de warmte van de thee zich verspreidde, niet alleen door zijn lichaam, maar ook door zijn gedachten. Hij dacht aan de sleutel, aan hoe hij haar al dagen bij zich droeg zonder te weten wat ze werkelijk van hem vroeg.

“Je draagt vragen,” zei de vrouw plots. “Maar je probeert ze niet te beantwoorden. Dat is goed.”

Yannick keek op. “Waarom?”

“Omdat antwoorden hier traag zijn,” zei ze. “Ze komen niet als je ze roept. Alleen als je ze ruimte geeft.”

Yannick glimlachte. “En hoe doe je dat?”

De vrouw keek naar buiten, naar de binnenplaats.

“Door te lopen. Niet om ergens te komen. Maar om iets los te laten.”

Even later liepen ze samen door de straten van Kyoto.

De stad was nog maar net wakker. Winkels openden hun luiken, fietsers reden geruisloos voorbij.

Yannick merkte hoe zijn pas vanzelf vertraagde.
Alsof de stad hem daartoe uitnodigde.

Ze sloegen een smal pad in dat omhoog leidde, de
rand van de stad af. De geluiden vervaagden. De
lucht werd koeler.

“Je hoeft vandaag niets te begrijpen,” zei de vrouw.
“Alleen te volgen.”

Yannick knikte. Hij voelde geen weerstand. Alleen
een lichte spanning, zoals bij het begin van iets
waarvan je nog niet weet wat het vraagt.

Na een tijdje bleef de vrouw staan. Ze boog licht,
wees naar het pad dat verder de heuvels in liep.

“Hier ga je alleen verder,” zei ze.

Yannick keek naar het pad. Smal. Onopvallend.
Geen bordje, geen uitleg.

“En u?” vroeg hij.

De vrouw glimlachte zacht. “Ik blijf waar ik hoor.”

Yannick haalde de sleutel uit zijn broekzak. Hij hield

haar even omhoog, alsof hij om bevestiging vroeg.

De vrouw schudde langzaam haar hoofd. “Nog niet.”

Yannick knikte. Dat voelde juist.

Ze bogen naar elkaar. Niet formeel, niet ceremonieel. Gewoon passend.

Yannick liep verder. Elke stap voelde bewuster dan de vorige. Niet omdat het moeilijk was, maar omdat hij aanwezig was.

En terwijl de stad achter hem verdween en de stilte dichterbij kwam, wist hij dat dit geen afzonderlijke reis was.

Dit was het punt waar alles samen begon te vallen.

16. DE MONNIK

Het pad werd smaller naarmate Yannick verder liep. De aarde onder zijn voeten was zacht, bedekt met bladeren die hun eigen tijd leken te volgen. De lucht rook naar dennen en mineralen, alsof de berg ademhaalde. Na een bocht zag hij hem.

De monnik zat op een steen, midden op het pad, zijn sandalen netjes naast zich gezet. Zijn gewaad was eenvoudig, grijsbruin van kleur, licht versleten bij de zoom. Zijn hoofd was kaal, zijn gezicht open en verrassend jong.

Hij leek niet te wachten — hij ‘was er gewoon’.

Yannick bleef staan.

“Je loopt alsof je ergens aankomt,” zei de monnik, terwijl hij een slok uit een metalen beker nam.

Yannick fronste. “Is dat niet de bedoeling?”

De monnik keek hem aan en glimlachte breed. “Soms wel. Maar vandaag niet.”

Yannick lachte, bijna tegen zichzelf. Hij wist niet waarom, maar de spanning die hij niet eens had opgemerkt, zakte weg.

De monnik stond op, pakte zijn sandalen en schoof ze weer aan.

“Kom,” zei hij. “Je loopt te netjes.”

“Te netjes?” herhaalde Yannick.

“Ja. Alsof je bang bent iets te missen.”

Ze liepen samen verder. De monnik liep licht, bijna speels, en stapte zonder aarzeling over wortels en stenen.

Yannick daarentegen struikelde al na een paar minuten over een uitstekend stuk rots.

De monnik draaide zich om.

“Zie je?” zei hij opgewekt. “Te veel vooruitkijken.”

“En jij dan?” vroeg Yannick, terwijl hij zijn evenwicht hervond.

“Ik kijk waar ik ben,” antwoordde de monnik. “Dat is meestal genoeg.”

Na een tijdje gingen ze zitten op een open plek. De stad was hier niet meer te horen. Alleen wind, vogels, en het zachte geritsel van bladeren.

“Waarom ben je hier?” vroeg de monnik, terwijl hij een appel tevoorschijn haalde en die zonder ceremonie doormidden brak.

Yannick dacht even na. “Omdat ik dacht dat ik iets moest vinden.”

De monnik knikte en nam een hap. “Dat denken veel mensen.”

“En jij?” vroeg Yannick.

“Ik dacht dat ik mezelf moest verbeteren,” zei de monnik.

“Toen ontdekte ik dat ik vooral moest stoppen.”

Yannick glimlachte. “Waarmee?”

“Met haasten,” zei de monnik. “Het leven loopt al.”

Yannick voelde de sleutel in zijn broekzak. Hij haalde haar tevoorschijn en liet haar zien. De monnik keek, kantelde zijn hoofd en barstte toen in lachen uit.

“Ah,” zei hij. “Jij ook al.”

“Wat bedoel je?” vroeg Yannick.

“Je denkt dat ze iets opent,” zei de monnik. “Maar ze vraagt iets.”

“Wat dan?”

De monnik stond op en klopte het stof van zijn gewaad.

“Dat je stopt met doen alsof je onderweg bent naar later.”

Ze liepen verder. Het pad steeg licht, maar Yannick merkte dat zijn ademhaling rustiger was geworden. Zijn passen werden minder berekend, meer aanwezig.

Bij een kleine tempel bleven ze staan. Geen groot gebouw. Geen bezoekers. Alleen een houten poort en een bel die zachtjes bewoog in de wind.

“Hier eindigt mijn pad voor vandaag,” zei de monnik.

“En het mijne?” vroeg Yannick.

De monnik keek hem aan, vriendelijk maar helder.

“Dat is geen vraag voor mij.”

Yannick boog licht, onhandig maar oprecht. De monnik boog terug, iets dieper, met een speels knikje erbij.

“Loop,” zei hij. “Maar probeer niet ergens te komen.”

Toen Yannick verder liep, voelde hij iets wat hij lang niet had gevoeld: lichtheid zonder oppervlakkigheid. Alsof hij minder hoefde te dragen, niet omdat hij iets had losgelaten, maar omdat hij had ingezien dat het nooit van hem was geweest.

De berg bleef stil.

En voor het eerst sinds het begin van zijn reis voelde Yannick dat hij niet verder hoefde te zoeken. Alleen verder mocht gaan.

17. WAT OVERBLIJFT

Yannick liep alleen verder. Het pad slingerde zich hoger de berg op, maar hij merkte het nauwelijks. Zijn lichaam volgde vanzelf, alsof het wist wat zijn hoofd nog probeerde te begrijpen.

De ontmoeting met de monnik bleef bij hem hangen, niet als woorden, maar als een gevoel dat zich langzaam uitvouwde.

Hij kwam uit bij een open plek. Geen uitzichtpunt, geen bankje, geen bordje dat vertelde waar hij was.

Alleen een cirkel van stenen en een oude boom die zich iets uit het midden had geplaatst, alsof hij ruimte had willen laten.

Yannick ging zitten.

Voor het eerst sinds het begin van zijn reis voelde hij geen behoefte om iets vast te leggen.

Geen notitieboekje. Geen gedachte om te bewaren. Alleen ademhaling, wind, het zachte kraken van hout.

De sleutel voelde zwaar in zijn zak. Niet dwingend, maar aanwezig. Hij haalde haar tevoorschijn en legde haar voor zich neer, op een platte steen.

Het metaal was warm geworden, alsof ze zijn lichaamstemperatuur had aangenomen.

“Wat wil je van me?” fluisterde hij, zich nauwelijks bewust dat hij sprak.

Er kwam geen antwoord. Natuurlijk niet. Maar er kwam iets anders.

Een herinnering. Niet aan een moment, maar aan een gevoel.

De jongen die hij ooit was geweest, zittend aan een tafel vol papier, lijnen trekkend naar plekken waar hij nog nooit was geweest. Niet omdat hij daarheen moest, maar omdat hij voelde dat de wereld groter was dan wat hem werd verteld.

Hij dacht aan zijn werk. Aan hoe hij goed was geworden in aanpassen, in begrijpen wat er van hem werd verwacht.

Het was geen spijt die hij voelde. Het was helderheid.

Hij had niets fout gedaan.

Maar hij had ook niet geluisterd.

De wind trok aan, bewoog de bladeren van de boom. Schaduwen verschoven. Tijd leek zich even terug te trekken, alsof ze ruimte maakte.

Yannick pakte de sleutel weer op.

Niet als symbool.

Niet als belofte.

Maar als verantwoordelijkheid.

Hij begreep het ineens. Niet volledig, niet in woorden — maar genoeg.

De sleutel hoorde niet bij een plek ver weg. Niet bij een schat onder de grond, of een tempel in de bergen. Ze hoorde bij een moment waarop hij zou terugkeren naar waar hij was begonnen, met andere ogen.

Niet om iets te herstellen.

Maar om iets te openen dat altijd al van hem was geweest.

Hij bleef nog een tijd zitten.

Toen stond hij op en begon aan de afdaling. Zijn stappen waren rustig, zeker. Niet omdat hij wist wat er zou komen, maar omdat hij wist wat hij niet langer zou vermijden.

Die avond, terug in het hotel, schreef hij één zin in zijn notitieboekje:

De reis bracht me ver weg, zodat ik eindelijk kon zien waar ik ben begonnen.

Hij sloot het boekje, legde de sleutel erop en keek uit het raam naar de stille straat van Kyoto.

Japan had hem niets gegeven.

En juist daarom had het alles verduidelijkt.

De cirkel was nog niet gesloten.

Maar hij wist nu waar hij haar moest afronden.

18. DE TERUGWEG

Het besluit kwam niet plotseling. Het had zich al dagenlang voorbereid, in stilte, in kleine verschuivingen. Yannick merkte het aan de manier waarop hij door Kyoto liep. Hij keek niet langer om zich heen alsof hij iets zocht. Hij keek alsof hij verzamelde.

Op zijn laatste ochtend zat hij opnieuw in de eetruimte van het hotel. De eigenaresse schonk thee in zoals altijd, met dezelfde aandacht, dezelfde rustige precisie. Er werd niets gevraagd. Er hoefde niets gezegd te worden.

“Je vertrekt,” zei de vrouw uiteindelijk.

“Ja,” antwoordde Yannick. “Het is tijd.”

De vrouw knikte. “Dan heeft de plek gedaan wat ze moest doen.”

Buiten was Kyoto al wakker. Yannick liep langzaam naar het station, zijn backpack stevig op zijn rug. De stad gleed langs hem heen als een ademhaling die je pas mist als ze stopt.

In het vliegtuig nam hij plaats bij het raam. Terwijl het toestel hoogte won en de stad onder hem kleiner werd, kwamen de herinneringen.

Niet als losse beelden, maar als stemmen die elkaar herkenden.

Yannick sloot zijn ogen.

De sleutel voelde warm in zijn broekzak. Niet zwaar meer. Niet mysterieus. Ze was niet veranderd — hij wel.

Hij begreep nu wat de oude man in het park had bedoeld.

Niet alles wat gesloten is, is een deur.

Sommige dingen wachten tot jij degene bent die durft terug te keren.

Toen het vliegtuig begon te dalen, voelde hij geen spanning. Geen angst om terug te gaan. Alleen helderheid.

Nederland verscheen onder hem. Bekend. Vlak. Vertrouwd.

Maar niet hetzelfde.

De reis had hem ver weg gebracht.

Zodat hij kon terugkomen met ogen die eindelijk
zagen.

Toen hij landde, wist hij:
het avontuur was niet voorbij.
Het had zich verplaatst.

19. DE TERUGWEG

Het park lag er precies zo bij als altijd.

Dezelfde platanen. Hetzelfde grindpad. Zelfs het bankje stond nog op zijn plek, licht scheef, alsof het nooit de moeite had genomen zich te corrigeren.

Yannick bleef staan aan de rand van het gras. Zijn backpack hing losjes over één schouder. Niet zwaar meer. Niet vol. Alleen aanwezig.

De stad klonk vertrouwd: fietsbanden op asfalt, een verre tram, stemmen die elkaar kruisten zonder elkaar te raken. Alles was hetzelfde — en niets was dat.

Hij liep naar het bankje en ging zitten. Even deed hij niets.

Geen notitieboekje. Geen behoefte om te begrijpen waarom juist dit moment nu anders voelde. Hij ademde. Dat was genoeg.

Toen haalde hij de map tevoorschijn. Het karton was nog steeds dun, het lint nog steeds vaal. Hij legde haar op zijn schoot en maakte haar langzaam open, alsof haast hier ongepast zou zijn.

De vellen papier lagen er zoals hij ze had achtergelaten: lijnen, cirkels, fragmenten van routes die hij nu herkende.

Granada. Mexico-Stad. Kyoto. Niet als bestemmingen, maar als bewegingen.

Voor het eerst zag hij wat hij eerder had gemist. De kaarten waren niet bedoeld om hem ergens heen te sturen.

Ze tekenden geen wereld buiten hem, maar een verloop 'door' hem heen. Elke plek had iets gegeven. Elke ontmoeting iets losgemaakt. Tot er ruimte was ontstaan.

Hij draaide een van de vellen om.

Op de achterkant stond iets wat hij nooit eerder had gezien. Of misschien nooit had durven zien. Een eenvoudige schets: een cirkel, met in het midden een kleine stip. Geen naam. Geen uitleg.

Yannick glimlachte.

De kaart wees niet vooruit.
Ze wees terug.

Hij voelde de sleutel in zijn broekzak en haalde haar tevoorschijn. Het metaal was glad, vertrouwd, niet langer beladen met verwachting. Hij legde haar op de map, precies op de getekende stip.

Alles viel stil.

Niet omdat de wereld ophield, maar omdat hij niet langer behoefde te zoeken naar betekenis. De sleutel had niets geopend omdat er niets gesloten was geweest.

Hij dacht aan de oude man in het park. Aan Eva, die hem had laten zien dat zoeken ook zacht kon zijn. Aan Mateo, die hem had laten vertragen. Aan de vrouw in Kyoto, die niets had toegevoegd. Aan de monnik, die hem had laten stoppen.

En aan zichzelf — niet als iemand die iets miste, maar als iemand die had geluisterd.

Yannick vouwde de map dicht en stopte haar terug in zijn tas. De sleutel hield hij nog even vast. Toen legde hij haar op het bankje, naast zich.

Niet als afscheid.
Als doorgeven.

Hij stond op en liep weg, het park uit, de stad in.
Zijn pas was niet haastig, niet bedachtzaam.
Gewoon passend.

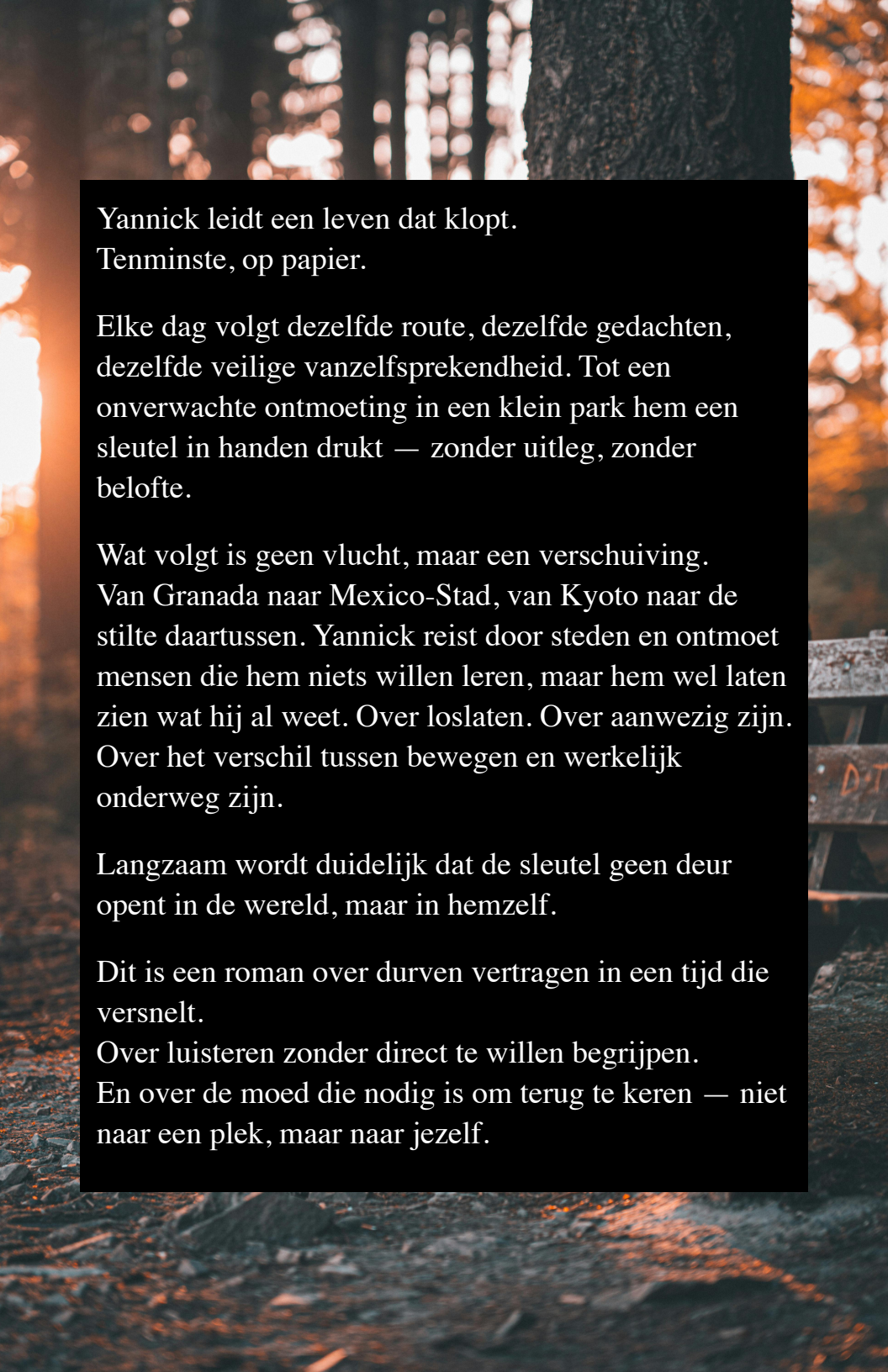
De sleutel bleef liggen, glanzend in het licht tussen
de bladeren.

Niet wachtend op de volgende reis.
Maar op iemand die stil genoeg was om te merken
dat hij er al was.

En Yannick?

Die liep verder.
Niet omdat hij wist waarheen.
Maar omdat hij eindelijk wist vanwaar.

Einde

Yannick leidt een leven dat klopt.
Tenminste, op papier.

Elke dag volgt dezelfde route, dezelfde gedachten, dezelfde veilige vanzelfsprekendheid. Tot een onverwachte ontmoeting in een klein park hem een sleutel in handen drukt — zonder uitleg, zonder belofte.

Wat volgt is geen vlucht, maar een verschuiving. Van Granada naar Mexico-Stad, van Kyoto naar de stilte daartussen. Yannick reist door steden en ontmoet mensen die hem niets willen leren, maar hem wel laten zien wat hij al weet. Over loslaten. Over aanwezig zijn. Over het verschil tussen bewegen en werkelijk onderweg zijn.

Langzaam wordt duidelijk dat de sleutel geen deur opent in de wereld, maar in hemzelf.

Dit is een roman over durven vertragen in een tijd die versnelt.

Over luisteren zonder direct te willen begrijpen. En over de moed die nodig is om terug te keren — niet naar een plek, maar naar jezelf.